

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centrala Girona: 972 18 64 00
Centrala Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.
Vicedirector: Carles Ribera.
Directors adjunts: Xevi Sala (Girona), Pepa Masó (Informació General), Joan Ventura (Informació Cultural), Lluís Martínez (Tancament), Jordi Grau (Formats Especials), Ramon Roca (L'Econòmic), Miquel Riera (Presència) i Joan Rueda (Informació Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultural), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.
Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).
Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).
Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.
Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

TONI, TE'N VAS
QUAN EL PAÍS BULL
D'ACTIVITAT POLÍTICA

Xavier Ginesta

Periodista i professor
del Departament de
Comunicació de la
Universitat de Vic

LA COLUMNA

T'ho hauries passat tan bé!

Encara et recordo la primera vegada que et vaig veure, cabell blanc, ulleres i aquell abric blavós que portaves durant tot l'hivern. Jo era un marrec a punt de llicenciar-me, amb ganes de conèixer món i amb un cert gust per l'enrevessada política d'aquest país. Ens va presentar l'Eugeni Giral –el meu mestre, que li he dit sempre–, i ja en aquell moment et va definir com una de les persones que més bé coneixien les entranyes d'un espai, el Centre Documental de la Comunicació (Cedoc-UAB), que conserva el llegat polític català, des del final de la Guerra Civil fins a l'actualitat. De fet, eres el guardià de tot aquell coneixement, a qui havíem de trobar si necessitàvem qualsevol llibre de literatura gris per acabar algun treball o, després, fer alguna recerca durant el nostre doctorat. Al final vam acabar treballant quatre anys junts, Toni. Qui m'havia de dir que la persona que es va oferir per anar-me a buscar les últimes notes de la carrera –l'avia se m'estava morint a l'hospital– acabaria essent el meu company de fatigues durant el meu pas, com a investigador en formació, pel centre de documentació política. Haig de reconèixer que em podies arribar a posar nerviós: meticulós de mena, volies controlar l'estat de tots els fulls, cartells i

llibres que hi havia al teu voltant. Mils i mils. De fet, fins i tot et creixien les piles de papers al costat de l'ordinador que esperaven una revisió acurada abans de ser "entaforats" –en deia l'Eugeni– a les carpetes del Cedoc.

HAS MARXAT QUAN MÉS BÉ ens ho hauríem passat. Recordes les campanyes electorals que vam seguir?, sigui a través de la premsa o anant a buscar papers a les seus dels partits... De fet, quantes en vas seguir tu, a la teva joventut, des de cal PSC mentre feies anàlisis de les informacions publicades? Toni, te'n vas quan el país bull d'activitat política –de fet, feies l'últim sospir mentre el president Mas es reafirmava en el seu camí cap al dret a decidir durant el debat de política general–.

No m'agradaria que la comunitat universitària oblidés algú que també ha participat d'un ecosistema en ple trasbals

Però, haig de confessar que, al final, se't veia desencantat. De fet, crec que formaves part d'aquest grup de gent desencantada amb els partits polítics, i sobretot amb les bandes d'aparelladors que menen el destí de les organitzacions. Eres crític, amb tots! No vaig saber mai a qui votaves, però el teu nivell de reflexió em va ajudar a formar-me com a investigador, analista i, també, com a periodista. Perquè, malgrat que al final fèiem feina de formigueta analitzant, classificant i exhibint l'efimera propaganda electoral –recordes la fantàstica exposició de cartells europeus al Palau Robert?–, mai podíem evitar escrutar la realitat amb ulls de periodista, d'informador.

TONI ESTUPIÑÀ. Eres el meu crític; al primer a qui vaig deixar llegir els meus articles a la premsa i al primer a qui vaig informar que, segurament, podria fer anàlisi política en alguns mitjans escrits, després d'anys de cultivar la crònica d'ambient de tipus social a la premsa de proximitat. Amb l'Eugeni i tu crec que hem format un trio de personalitats ben peculiar: ni ens assemblàvem, ni compartíem aficions. Sí, segurament tres: la tertúlia d'havent dinat, el Barça i la passió per la política, descarnada i maquiavèlica política, que nosaltres volíem ennoblir, possiblement, a través d'una visió utòpica de la realitat. Els diaris escriurien obituaris dels grans líders, d'aquells qui han estat durant anys a les portades i als faristols del Parlament. Però, no m'agradaria que la comunitat universitària oblidés algú que, des de l'anonimat i la vida contemplativa dins d'un centre de documentació, també ha participat d'un ecosistema en ple trasbals. Ara, Toni, t'ho hauries passat més bé que mai. Et trobarem a faltar.

Riquer i Ranicki

Enric Vila

Periodista i historiador

L'atzar ha volgut una mica maliciosament que Martí de Riquer i Marcel Reich-Ranicki hagin mort gairebé a la vegada. Qui no sàpiga qui és Reich-Ranicki pot picar el seu nom al Google. Veurà que ha estat el crític literari més important d'Alemanya de la segona meitat del segle XX. I també veurà que era jueu, que es va escapar pels pèls del gueto de Varsòvia i que els seus pares van ser gasejats. Un cop Günter Grass li va etzibar: "Tu què ets, alemany, polonès o què?" I Ranicki li va dir: "Jo sóc mig polonès, mig alemany i completament jueu." Convertit en una patum, mai no va intentar complaure l'audiència amb els seus judicis sobre la cultura germànica, que estimava com s'estimen les coses de veritat, amb una forta sensació d'abisme.

Veure Ranicki aplaudit per un auditori ple d'alemanys fa impressió perquè ni Riquer –ni cap altre català– no hauria assolit mai el reconeixement parlant amb la mateixa cruïra de la seva relació amb la cultura espanyola. És veritat que Riquer era un gran mestre, un erudit i que a més tenia una prosa amable, de bona persona. També és veritat que Ranicki ho va tenir més fàcil per pensar en veu alta sobre temes espinosos perquè els alemanys van perdre la guerra davant la democràcia americana. Però la figura de Riquer i les necrològiques que se li han dedicat són una bona explicació del nivell retòric que té el debat entre Barcelona i Madrid. He llegit que Riquer era l'últim humanista europeu. Home. Jo diria que mentre que Ranicki era un humanista com l'Erasme de l'*Elogi de la follia*, Riquer era un humanista com l'Erasme que va deixar penjat Carles V a la dieta de Worms. Tot i que la cultura no és mai ornamental, a les seves memòries Riquer va dir que no volia parlar de política.

Ara la política ens ha esclatat a les mans i alguns se sorprenden de l'èxit de la Via Catalana o de la manifestació a Palma de Mallorca o de la dialèctica casernària que ens arriba de Madrid. Encara sort que tenim un home de ferro com el president Mas, que de moment no s'ha desviat ni un mil·límetre del camí recte, tot i els fantasmes i els cants de sirenes que li van sortint al pas.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

